

* โศกชะตาเริ่มต้นอย่างนี้

"อ้าก! นูนา! นูนา!!!"
มินจุเข้ามาปลุกมินจุนในห้องแต่เช้า
โอย ปวดหัว
เมื่อวานมินจุนไปเที่ยวกับเพื่อนๆ จนดึก เสียงตะโกนโหวกเหวกของ
มินจุที่ดังแต่เช้าจึงทำให้มินจุนโมโหมาก
"เฮ้ย แหกปากทำไมแต่เช้า ออยากตายรีใจ"
ทันทีที่มินจุนตะคอกกลับ มินจุกก็ยกนาฬิกาขึ้นมา
"เวลา! ดูนาฬิกาสิ!"
"อืม ทำไม ตอนนี้ก็โมงแล้วจะทำไม อ้าก!"
มินจุนร้องเสียงหลงพลางรีบลุกจากเตียงไปเข้าห้องน้ำ ส่วนมินจุกก็ไป
ปลุกพ่อแม่ต่อ

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าได้โบสถ์ครมาได้อย่างไร"
มินจุนบ่นอยู่ตรงเบาะหลัง
"มีใครเขาไปเที่ยวกลับมาดึกๆ ดื่นๆ ก่อนวันไปสัมภาษณ์งานบ้าง

สมน้ำหน้า"

"หยุดพูดไปเลยนะ"

มินจุนดีแชนมินจุนหนึ่งที่

"โอ๊ย ที่พูดก็เพราะเป็นห่วงหรือกันนะ ใครกันนะจะได้เป็นผู้โชคร้ายที่
ได้นูน่าไปเป็นแม่ของลูก!"

"ไม่ต้องมาเป็นห่วงฉัน ห่วงตัวเองก่อนเถอะว่าเมื่อไหร่จะมีแฟนซะที"

พอพูดจบ มินจุนก็แลบลิ้นใส่มินจุน

"พระเจ้า พระอัลเลาะห์ พระพุทธเจ้า ได้โปรดประทานผู้ชายมาให้
นูน่าของผมด้วยเถิด"

มินจุนมองเพดานรถยนต์แล้วสวดภาวนา

"คุณ ไหวรีเปลา ให้ผมขับไม่ดีกว่าหรือ"

พอพูดพลางมองมือของแม่ที่กำลังจับพวงมาลัย

"ไม่ต้องห่วงค่ะ เห็นฉันเป็นอย่างนี้ แต่ฉันก็มีใบอนุญาตขับรถนะคะ"

"แม่! ไฟแดง! อ้าก! ระวัง...ระวังรถข้างหน้า!"

เอ๊ยด!!! โครม!!!

เสียงปะทะกันดังสนั่น มินจุนกับมินจุนกระเด็นไปข้างหน้า

"อู๊ยย!"

"อ้าก! แม่!"

"แม่..."

"คุณ..."

จะเหยียบเบรกก็น่ากลัวไปแล้ว พอแม่เปิดไฟฉุกเฉิน ทุกคนก็เปิดประตูลง
ไปดู อู๊ยย! รถคู่กรณีเป็นรถยนต์ต่างประเทศปีเก้าสอง แล้วเจ้าของรถที่เป็นคู่กรณี
ก็ทำให้ครอบครัวของมินจุนประหลาดใจ

ชาวต่างชาติ!!!

เขาคูสูงกว่ามินจุนที่สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรเสียอีก

ว้าว หล่อจังเลย

มินจุนจ้องมองชาวต่างชาติคนนั้นเขม็ง ก่อนหน้านั้น ชาวต่างชาติที่มินจุน

รู้จักก็คืออาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียน พวกเขาผมบลอนด์และมีดวงตาสีฟ้า แต่ผู้ชายคนนี้มีผมสีดำและดวงตาสีเทาเข้ม ซุดสูทหรูหราและรถยนต์ราคาแพงยิ่งเสริมความหล่อให้เขาเข้าไปอีก

มินจุนกำลังมองเขาอย่างพิจารณา

อายุประมาณสามสิบ สูงประมาณหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร หน้าน่าเหมือนไครณะ ใช่แล้ว! เหมือนคีนู รีฟส์

* วิธีอยู่ในโลกของคนโสด

"คราวนี้จะไปอิตาเลียหรือ"

"ใช่ วันนี้ลองเสิร์ชหาในอินเทอร์เน็ตแล้ว ราคาไม่แพงอย่างที่คิด"

"พูดไม่ออกเลยจริงๆ เท่าไหร่ล่ะ"

"ราคาแบบแพ็คเกจอยู่ที่หนึ่งล้านสี่แสนถึงหนึ่งล้านเจ็ดแสนวอน แต่ถ้าจะไปแบบออกพชั่นทัวร์ก็ต้องจ่ายสองล้านถึงสองล้านห้าแสนวอน จริงๆ แล้วถ้าไปเที่ยวอย่างเดียวไม่ซื้อปั้งก็ไม่เสียเงินเยอะหรอก"

"คนโสดก็อย่างนี้ล่ะนะ ยอมเสียเงินมากเพื่อไปเที่ยว"

"ถ้าฉันไม่ทำอย่างนั้น แล้วฉันจะอยู่บนโลกอันแห่งแล้งใบนี้ได้ด้วยความสุขหรือ"

พ่อพูดจบ มินจุนก็ตม่น้ำผลไม้แล้วอมน้ำแข็ง จูเฮจึงยกน้ำผลไม้ขึ้นดื่มแล้วพูดว่า

"ฉันเคยบอกไปแล้วไงล่ะว่าถ้าเธอเจอผู้ชายดีๆ ก็รีบแต่งงานซะ"

"ดูหน้าเธอสิ สามปีที่เหมือนสุนัขจิ้งจอกกับลูกที่เหมือนกระต่ายทำให้หน้าเธอดูอมทุกข์ทุกวัน"

"นี่! พูดจริงๆ นะ ถ้าไม่มีเรื่องของพ่อแม่สามมีล่ะก็ พวกเราจะมีมีความสุข"

มาก"

แม้จะพูดออกไปอย่างนั้น แต่ลึกๆ แล้วจูเฮก็หมดกำลังใจ มินจุนจึงรู้สึกผิดเล็กน้อย จริงๆ แล้วสามีกับลูกของจูเฮก็ดี ไม่มีปัญหาอะไร แต่ความไม่ลงรอยกันของแม่สามีกับลูกสะใภ้ทำให้จูเฮต้องปวดหัวอยู่บ่อยๆ และปัญหานั้นไม่ได้ตกอยู่ที่จูเฮคนเดียว แต่มันยังโยงมาถึงเพื่อนๆ ที่อยู่ข้างๆ อีกด้วย สำหรับมินจุนแล้ว เธอคิดว่าทุกคนที่แต่งงานจะมีความทุกข์เหมือนจูเฮ

พูดเรื่องแต่งงานทำไมนะ

มินจุนบ่นอยู่ในใจ

"มินจุน ฉันแนะนำผู้ชายให้คนนึงเอามั้ย เขาเป็นเพื่อนที่ทำงานของสามีฉันเอง นิสัยไม่เลวเลยนะ แม้จะไม่ได้ร่ำรวยอะไร แต่เขาก็มีอพาร์ทเมนต์เป็นของตัวเอง และสิ่งที่สำคัญก็คือเขาเป็นลูกชายคนที่สอง"

"ถ้าเป็นเพื่อนที่ทำงานของสามีเธอ อายุก็คงจะประมาณสามสิบห้าใช่ไหม"
"ใช่"

"นี่! ผู้ชายที่อายุขนาดนั้นแล้วยังไม่ได้แต่งงาน แสดงว่าต้องมีปัญหาอะไรแน่ๆ"

"แล้วอายุของเธอล่ะ ถ้าเขาถามกลับมาว่าผู้หญิงอายุสี่สิบเก้าที่ยังไม่ได้แต่งงาน แสดงว่าต้องมีปัญหาอะไรแน่ๆ เธอจะตอบกลับไปว่ายังไง"

"ฉันไม่ได้มีปัญหา ฉันแค่เรียน ทำงานหาเงิน แล้วก็เที่ยว"

"ผู้ชายเขาก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน"

แล้วจูเฮก็อธิบายเกี่ยวกับผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นให้มินจุนฟังเป็นเวลาที่สี่สิบนาที

"พอได้แล้ว ฉันบอกแล้วไงว่าฉันชอบชีวิตโสด แม้จะต้องอยู่คนเดียวแต่ฉันก็ชอบ ข้อดีของการอยู่คนเดียวมีตั้งมากมาย ฉันไม่อยากเป็นแม่บ้านเลี้ยงลูกแบบเธอหรอก"

คำพูดของมินจุนทำให้จูเฮกลิ่นน้ำลายดังเอี๊ยก

"อ้าว ทำไมต้องมาลงที่ฉันด้วยล่ะ"

"แล้วใครเป็นคนเริ่มก่อนล่ะ"

"สารภาพมาซะดีๆ เธอมีผู้ชายที่ชอบแล้วใช่ไหม"

จูเฮตามมินจุนพลางทำตาเป็นประกาย

"เปล่านะ เปลา ถ้าฉันมีผู้ชายที่ชอบจริงๆ ฉันก็คงจะมัดมือมัดเท้าผู้ชายคนนั้นแล้วขังไว้ที่บ้าน และให้เขาผลิตลูกให้ฉันสักสามคน อ๊ะ ไม่ใช่สิ ฉันต้องเป็นคนผลิตลูกเอง"

จูเฮทำหน้างงๆ

"ฉันสงสัยเธอจริงๆ"

"นานๆ จะได้เจอกันที เราจะปล่อยให้เวลาอันมีค่าผ่านไปเพราะเรื่องไร้สาระงั้นหรือ หยุดพูดเรื่องนี้นักเถอะ เล่าเรื่องของเธอบ้างสิ งานของสามีเธอเป็นไงบ้าง โอเครีเปล่า"

"เฮ้อ งานของสามีฉันก็เหมือนเดิม ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ แต่ฉันอยากทำงานบ้าง ทุกคนทำงานกันหมด ไม่ว่าจะเป็นงานประจำหรืองานพิเศษ แต่ฉันไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากอยู่บ้าน ช่วงนี้ฉันก็ไม่ได้ดูข่าวสารอะไรเลย ยूमียืดทีวีเอาไว้คนเดียว ฉันเลยต้องดูเทเลทัปบีส์กับยूमิตบทุกวัน"

มินจุนพยักหน้าเบาๆ

"ถ้าเธอทำงานแล้วยूमิล่ะ แม่สามีเธอจะดูแลให้หรือ ยัยแม่มดนั่นเนี่ยนะ"

"อู๊ย"

จูเฮหันไปมองรอบๆ รวากับกลัวใครจะได้ยิน

"อย่าพูดแบบนั้นสิ ถ้าสามีฉันรู้ว่าพวกเราเรียกแม่เขาวางอย่างนั้นล่ะก็

ฉัน..."

"เธอจะทำไม"

"ฉันจะทรมานไปหนึ่งอาทิตย์"

"ว่าไงนะ! นี่เธอ...โดนซ้อมด้วยหรือ"

"นี่เธอดูละครน้ำเน่ามากเกินไปรีเปล่า ก็แค่อด..."

จูเฮหัวเราะคิกคัก มินจุนจึงหัวเราะตามเช่นกัน อดเรื่องกลางคืนงั้นหรือ

คิกๆๆ

"แล้วช่วงนี้คินู รีฟส์เป็นไงบ้างล่ะ ยังยั่วโมโหเธอเหมือนเดิมรีเปล่า"

อู๋ๆ จูเฮก็พูดถึงคินู รีฟส์ มินจุนจึงส่ายคิ้วน้ำผลไม้ทันที

คินู รีฟส์... ชื่อจริงของเขาคือ โรบิน เฮย์เดน เขาเป็นประธานบริษัทที่ มินจุนทำงานอยู่ อายุสามสิบสี่ปีและยังโสดสนิท เขาเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีมาก ถึงขนาดที่พวกผู้หญิงในบริษัทไม่ว่าจะเป็นคนเกาหลีหรือคนต่างชาติต่างก็พากันมองเหลียวหลังและกลืนน้ำลายดังเอือกเมื่อเขาเดินผ่าน

จูเฮกับมินจุนเรียกเขาว่าคินู รีฟส์มาตลอดห้าปี รูปร่างหน้าตาที่เหมาะสมกับฉายาคินู รีฟส์นั้นทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องมองเหลียวหลัง แต่มีเพียงมินจุนคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าทั้งหมดที่เห็นคือหน้ากากที่เขาสวม ตลอดห้าปีที่ผ่านมามินจุนเชื่อว่าเขาเป็นคนเย็นชา บ้างงานและเนี้ยบ

บริษัทต่างชาติทำงานอาทิตย์ละห้าวันนั้นหเรอ ฮี โทหกซัดๆ เสาร์อาทิตย์ฉันยังต้องนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์จนตาแฉะเพื่อที่จะทำงานให้ได้มาตรฐานของผู้ชายคนนั้น

ชื่อคินู รีฟส์ทำให้มินจุนสิ้นสะท้านไปทั้งตัว ความรู้สึกดีใจที่ได้เจอจูเฮและความรู้สึกดีใจที่จะวางแผนไปพักร้อนจางหายไปทันที

* อุบัติเหตุคือการเริ่มต้น

จุเฮคือเพื่อนที่เรียนโรงเรียนประถม มัธยมและมหาวิทยาลัยเดียวกัน กับมินจุนมาโดยตลอด เธอตกหลุมรักสามีคนปัจจุบันตอนเริ่มเรียนมหาวิทยาลัย และแต่งงานกับเขาเมื่อเรียนจบ ซึ่งหลังจากแต่งงานเธอก็กลายเป็นบ้านที่เอาแต่อยู่บ้านและไม่ค่อยได้ออกไปเที่ยวกับเพื่อนฝูง

ส่วนคิมมินจุน! เธอเที่ยวและดื่มเหล้าทุกวันตลอดชีวิตสี่ปีของนักศึกษา มหาวิทยาลัย เพื่อนๆ ทุกคนรวมทั้งพ่อแม่ของเธอเชื่อว่าการทำงานในบริษัทนี้ได้นั้นถือว่าเป็นปาฏิหาริย์

ความสามารถอันยอดเยี่ยมในการสนทนาภาษาอังกฤษทำให้มินจุนลังเลที่จะส่งใบสมัคร แต่พอคนรอบข้างบอกว่าบริษัทต่างชาติทำงานอาทิตย์ละห้าวันก็หูฟังทันที เธอขอร้องแกมบังคับให้โจโกอนนี่ช่วยหาใบสมัครมาให้

"มินจุน! ฉันจะต้องให้ใบสมัครเธอจริงๆ นะเธอ"

โจโกอนนี่ยื่นใบสมัครให้มินจุนอย่างไม่ค่อยมั่นใจ

"ไม่ต้องห่วงนะออนนี่ ถ้าฉันได้เงินเดือนเดือนแรก ฉันจะเลี้ยงมือใหญ่เลย"

"มินจุน..."

มินจุนรีบคว้าใบสมัครมาก่อนที่โจโกอนนี่จะเปลี่ยนใจ จากนั้นก็รีบวิ่ง

ออกมาจากห้องอย่างรวดเร็ว โชคดีที่ได้จูเซช่วยสอน มินจุนจึงได้คะแนนดีพอสมควรในการสอบโทเฟลและโทอิค ผลคะแนนที่ออกมาชิ้นนี้ทำให้จูเซและทุกคนต่างพากันตกใจ

ปัญหาในการสนทนาเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่สร้างความหนักใจให้กับมินจุน เหมือนคนเกาหลีคนอื่น ๆ จะให้ไปเรียนที่สถาบันกวตวิชาตอนนี้ก็สายไปซะแล้ว

มินจุนฟังเข้าใจแต่ไม่อาจตอบกลับไปได้ ซึ่งนี่ก็คือปัญหาที่คนเกาหลีส่วนใหญ่ประสบ พวกเขากลุ่มนี้บอกว่าต้องเริ่มเขียนประวัติส่วนตัวเป็นภาษาอังกฤษก่อน มินจุนจึงค้นหาวิธีการเขียนประวัติส่วนตัวจากอินเทอร์เน็ต จากนั้นก็นำมาปรับเปลี่ยนให้เข้ากับประวัติของตัวเองจนได้ใบประวัติส่วนตัวภาษาอังกฤษอันสวยหรูออกมา ต่อไปก็คือแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ มินจุนเขียนประโยคต่างๆ ที่ตัวเองจะแนะนำตัวแล้วก็ท่องประโยคเหล่านั้นราวกับเด็กมัธยมปลาย และสุดท้ายพวกคุณพีและเพื่อนๆ ในวงเหล้าก็ช่วยกันหาประโยคภาษาอังกฤษที่มักใช้ในบริษัทของชาวต่างชาติมาฝึกให้มินจุน มินจุนจึงต้องขยันท่องจำเป็นอย่างมากจนพ่อแม่ต่างพากันตกใจและบอกว่าจะขับรถไปส่งให้ถึงหน้าบริษัท ในวันที่มินจุนจะไปยื่นใบสมัคร

"แม่คิดว่าหนูจะไปงานปฐมนิเทศชั้นประถมหรือไงถึงต้องขับรถไปส่งแบบนี้"

ทันทีที่มินจุนโกรธ แม่ที่กำลังขับรถอยู่ก็พูดว่า

"ก็ลูกของแม่จะเข้าทำงานทั้งที่นี้เนี่ย และลูกก็ตั้งใจฝึกฝนภาษาอังกฤษมาตั้งสามวัน แถมยังใส่กระโปรงที่ไม่เคยใส่อีกต่างหาก"

"พูดจริงๆ นะ พ่อไม่เคยคิดเคยฝันมาก่อนเลยว่าเห็นลูกทำอะไรแบบนี้"

"พ่อ!"

"อู๊ย! คุณก็พูดเกินไป!"

นี่คือพ่อแม่แท้ๆ ของฉันหรือเปล่าเนี่ย เวลาดูรูปครอบครัว มินจูที่เป็นบยองจิง* กับพ่อแม่หน้าตาเหมือนกันมาก แต่ฉันหน้าตาไม่เห็นเหมือนใครเลย

* บยองจิง คือ ยศทหารเกณฑ์ที่เกณฑ์ทหารมาแล้วหนึ่งปี

มินจุนถอนหายใจแล้วบ่นอยู่ในใจคนเดียว

หลังจากยื่นใบสมัครหนึ่งอาทิตย์ มินจุนก็ได้รับใบแจ้งว่าเธอผ่านขั้นตอนการรับสมัครขั้นที่หนึ่ง และได้รับโทรศัพท์แจ้งให้ไปสอบสัมภาษณ์ขั้นที่สองในวันที่สิบสิงหาคม เวลาสิบเอ็ดโมงครึ่ง

โธ่ๆ ความพยายามในช่วงที่ผ่านมาเป็นผล

มินจุนแจ้งข่าวดีให้รุ่นพี่รุ่นน้องที่รู้จักกันได้รับรู้ ทุกคนตกใจราวกับเกิดสงครามโลกครั้งที่สาม โจอ๊กอนนี่เองก็ถึงกับน้ำตาไหล

มินจุนดื่มเหล้าเมามายตลอดสี่วัน ส่วนมินจุน้องชายก็ลาหยุดออกมาจากค่ายทหาร

"นี่ นายลาทุกวันเลยหรอ"

มินจุนหัวเราะก่อนตอบว่า

"ก็พี่สาวผมอุตส่าห์จะเข้าบริษัทยากๆ ทั้งที่ ผมก็ต้องลาหยุดเพื่อมาเป็นกำลังใจให้นะสิ"

"ถ้าใครมาได้ยิน เขาคงนึกว่าฉันได้เข้าบริษัทใหญ่โตระดับโลก"

"จะไปสัมภาษณ์งานพรุ่งนี้แล้วยังดื่มเหล้าอยู่ได้ คุณสิ หน้าตาคุณไม่ได้เลย คนที่เห็นขนาดคงจะไม่คิดว่าขนาดอายุยี่สิบสี่หรือหก เขาจะคิดว่าเป็นป้าอายุสามสิบ"

คำพูดของมินจุนทำให้มินจุนรีบวิ่งเข้าห้องน้ำทันที

อ๊าก! ไม่ใช่เล่นๆ เลยนะเนี่ย หน้าบวม ตาแดงก่ำ ผิวกระดำกระด่างไม่สดใส ผมมันแผล็บเพราะไม่ได้สระมาสามสี่วัน

มินจุนล้มตัวนั่งลงกับพื้นแล้วมองนาฬิกา สีโหมงเย็นแล้ว เธอจึงเตรียมอุปกรณ์เพื่อไปยังโรงอาบน้ำ

"อู๊ย ผิวไม่สดใสเลย ชัดผิวดักหน่อยมัยจ๊ะ"

คำพูดยั่วววนของคุณป้าทำให้มินจุนคิดว่า 'เออวะ เพื่อวันพรุ่งนี้' แล้วมินจุนก็จ่ายเงินสามหมื่นวอนเพื่อขัดผิว

"อืม ดูๆ ไป หนูก็นุ่นดีนะ ผิวดีอีกต่างหาก"

แม้จะเป็นคำที่ชมไปตามมารยาทแต่มินจุนก็ดีใจมาก พอขัดผิวเสร็จเธอ